

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. P. Z.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024, č. j. MSK 69978/2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2024, č. j. 61 A 4/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Magistrát města Opavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 4. 2024, č. j. MMOP 70057/2024, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 2. 2024 v čase kolem 11:58 hodin v katastru obce H. část K., na silnici č. X, ve směru jízdy od obce V. H. na obec N. část Z., řídil osobní motorové vozidlo X, RZ: X, přičemž v kilometru 241,0 držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj (mobilní telefon), což je zakázáno. Za uvedený přestupek žalobci uložil správní orgán I. stupně pokutu ve výši 4 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Jeho odvolání pak žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (krajský soud). Krajský soud se nejprve vyjádřil k žalobcově námitce, že bylo vozidlo, kterým měl přestupek spáchat, vybaveno funkcí HandsFree a doprovodnými technologiemi, takže neměl důvod telefonovat se zařízením přímo u ucha. Podle krajského soudu pouze tato skutečnost přímo neprokazuje, že žalobce přestupek nemohl spáchat. Námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou. Ve druhé námitce žalobce rozporoval průkaznost videozáznamu z palubní desky policejního vozidla. S tím se krajský soud ztotožnil, neboť po prozkoumání videozáznamu nebyl schopen určit, zda žalobce držel v ruce mobilní telefon. Označil ho proto za neprůkazný. Žalobce však v žalobě uvedl, že se mu podařilo z videozáznamu vystříhnout snímky, na kterých je vidět, že má v inkriminované době pravou ruku, kterou měl podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně držet mobilní telefon, na volantu vozidla. Snímky žalobce předložil během správního řízení a znovu na ně upozornil i v žalobě a při jednání před soudem, kdy navrhl jejich provedení. Návrh na provedení tohoto důkazu soud zamítl, jelikož se jednalo o důkazy, které byly navrženy již během správního řízení, avšak správní orgány se s nimi nijak nevypořádaly. Krajský soud rovněž uvedl, že snímky mají vyšší vypovídací hodnotu než videozáznam. Další žalobní body se týkaly hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů. K těm krajský soud uvedl, že se jimi v tuto chvíli nemůže kvůli chybějícímu vypořádání žalobcem předložených důkazů vyjádřit a v komplexnosti je posoudit. Žalovaný proto nejprve musí napravit své pochybení, a navržené důkazy provést, proto krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítl, že neměl povinnost žalobcem předkládané snímky provádět jako důkaz, neboť tyto důkazy byly fakticky součástí videozáznamu, který již byl řádně proveden. Jedná se tak o stejný důkaz, proto nebylo třeba se s ním vypořádávat. Pokud krajský soud trval na tom, že snímky měly být provedeny, měl tak učinit sám, neboť by dokazování provedené dvěma snímky nebylo nijak rozsáhlé. Závěrem kasační stížnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2024, č. j. 3 As 142/2022 - 23, ve kterém byl krajský soud zavázán k výslechu několika dalších svědků a provedení několika dalších důkazů. V kontrastu s tím by v projednávané věci krajský soud provedením důkazu dvěma snímky jistě nenahrazoval činnost správních orgánů. Stěžovatel navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve popsal ústní jednání před správní orgánem I. stupně, během kterého poprvé zhlédl videozáznam. Pro účely podání odvolání jej rozdělil na jednotlivé snímky a předložil stěžovateli jako nový důkaz, neboť podle žalobce prokazují, že měl ruce na volantu. Žalobce se domníval, že správní orgán I. stupně si snímky prohlédne na kvalitním monitoru, neboť mají vyšší vypovídací schopnost než videozáznam jako celek. Žalobce proto neporozuměl tomu, z jakého důvodu byl shledán vinným přestupkem, i když sám stěžovatel shledal, že je videozáznam neprůkazný, aniž

pokračování

by zkoumal jednotlivě snímky. Podle žalobce se rozsudek, na který stěžovatel odkazuje, netýká obdobné situace jako v projednávané věci. Stěžovatel se z důvodu neprůkaznosti videozáznamu měl blíže věnovat předloženým snímkům, ale také i dalším okolnostem ve vzájemných souvislostech.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovedl, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pokud se týče posledního z uvedených typových případů přijatelnosti, zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí NSS shledá především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[7] V projednávané věci žádný z těchto případů nenastal. Stěžovatel jako důvod přijatelnosti své kasační stížnosti uvádí, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu ohledně otázky, zda měl sám krajský soud doplnit dokazování. Kasační soud v napadeném rozsudku krajského soudu takovou vadu neshledal a nenalezl ani žádná další pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[9] Podstata kasační stížnosti spočívá v tom, že snímky pořízené žalobcem nejsou nový důkaz, který by měl být ve správním řízení proveden, ale že je součástí původního videozáznamu. Stěžovatel namítá, že z tohoto důvodu mu nelze vytýkat, že navrhovaný důkaz neprovedl a ani to nijak neodůvodnil.

[10] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval otázkou dokazování. Připomenout lze též zásadu volného hodnocení důkazů, resp. doktrínu opomenutých důkazů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009,

sp. zn. I. ÚS 118/09). Z rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, dále plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“ Tomuto požadavku stěžovatel nedostál, neboť nijak neodůvodnil, z jakého důvodu má za to, že žalobcem pořízené snímky nedisponují vypovídací schopností, a navržený důkaz opomenul. Není na krajském soudu, aby napravoval chyby správních orgánů spočívajících v chybějícím odůvodnění, čímž se tyto situace odlišují od prostého nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který za určitých okolností soud doplnit může. Chybějící důvody správních rozhodnutí podle konstantní judikatury nelze dodatečně dotvořit ani v rámci vyjádření k žalobě či dokonce v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb.).

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalovaný (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2025

pokračování

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu